

ČETIRI GODIŠNJA DOBA NA LIPI: *Zima*

Na prigorskem bregu, vu sipkomu snegu
zašli su puti. Nit glas ni čuti.
Zaspal je svet i vse življenje,
i slaviček je senjal zimsko senje.

Z cirkve svetega Jurja zvoni zvon.
Nekaj pripoveda, kaj se razmet ne da.
Lipa se je čudila. Noč je prešla cela.
Zbudila se bela.

Sunčece zlato zube ima. Mrzle ruke
žepe išču. Z glibokog klanjca zišla je zima.
Na vse trne, grabre črne sipa beli sneg.
Kelih z leda skrila je za breg.

Kaj nigdo ne hodi kud put me moj vodi?
Nikoga ni. Samo me bele spitavljaju čele:
"Kaj ne vidiš da tu puta ni? Kam si se zaputila ti?"
Tu gori med bori tič muči. Lug spi.

"Na Lipu idem, do hižice mile. V njoj se zgrejati,
z prijatelji smejati. Nigdo ne treba me voditi.
Vsi puti su zbrisani, korak ni čut,
al sama bum znala pogoditi put."

Na Lipi vsaki veselja bi štel. Kak se je zmisлил taj sneg,
da si pomal poprhaven? Popevka zvoni.
Srca se smeju. Nekaj je svetloga v oku.
Belo je vse. Zima sedi na obloku.

